

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Eorum, quæ modò allata sunt, specialior quædam explicatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tudinem; sive, quòd accepisset cor simile cordi B. Virginis per imitationem.

§. 2.

Eorum, qua modo allata sunt, specialior quaedam explicatio.

At tamen ad hanc rem paulò luculentius explicandam, illud insuper addere possumus: dum Christus cor suum alicui sponsæ suæ specialiter contradere visus est, plerumq; id non esse factum, sine aliqua operatione divina, secundum quam, etiam ratione quadam magis physica, dici posset illi immutatam cor, aut ipsum cor Christi ei singulariter donatum esse. Ad quod duo quædam video potuisse concurrere.

Primum enim id fieri potuit per insignem quandam virium animæ facultatumve immutationem; ita videlicet, ut intellectus atq; voluntas hominis, ex specialium seu habituum seu auxiliorum impressione, induerint sensus atque affectus Christiformes, ut jam nihil sentirent, saperent, diligerentve, nisi quod Christus ipse sentiret, saperet, diligeret: quod est habere cor secundum cor Christi, & quodammodo cor suum cum Christi corde commutasse.

l. 1. vit. c. 5.

Atq; huc pertinere videtur, quod de S. Virgine Lutgardæ, in hunc modum refert ipsius vitæ scriptor Thomas Cantipratanus: nimirum in quadam cum Christo (ut est incredibilis, divini sponsi cum suis dilectis familiaritas) velut amatoriâ allusione; cum Lutgardis dixisset, *Valo cor tuum Domine*; isq; respondisset: *Quin ego potius & cor tuum*; tum verò subjunxisset Lutgardem: *Sit ita, Domine; sit tamen ut cordis tui amorem cordi meo attemperem, & in te cor meum possideam, omni tempore tuâ protectione securum. Facta est igitur* (subdit Cantipratanus) *ex eo die quaedam permixtio cordium, vel potius unio spiritus creati & increati per gratia excellentiam. Deinceps enim Christus ita cordi Virginis habit,*

hæsit, eam communiens, ac protegens, ut nec tentatio carnis, immò ne turpis quidem cogitatio mentem ejus vel temporis puncto infestaret.

Alterum; ut ad id accesserit, etiam humorum habitusq; corporis, & ipsius quoq; temperamenti cordis immutatio intima; & pro ingenita ad affectus humanos naturalesve cupiditates propensione, substituta sit quædam ad sensus motusve Christo crucifixo consentaneos, tanquam naturalis dispositio. Quo modo Magnus Antonius in quadam sua epistola, spiritum sanctum operantem in homine perfecto, etiam ejus corpus immutare asserit, ut jam sit omnino sub potestate spiritus; illius status, quem in resurrectione justorum accepturum est, quodammodo particeps effectum. Et S. Bonaventura agens de quadam ebrietate spiritali, ex divina in mentem irradiatione procedente, ait: *illam irradiationem tantum abundare in corde, ut etiam in membra corporis redundet, & illa faciat divina clementia arridere*: quâ quidem voce aptissimâ usus est, ad illû membrorum corporis cum intima DEI motione consensum, & quasi responsum significandum. Quod ipsum denique, sed aliâ phrasi, quodam loco expressit S. Catharina Senensis, dicens: vi sanguinis Christi, & igne divinæ charitatis, ita subinde confortari & immutari hominis animum, ut etiam ipsa caro fragilis odorem virtutis sentiat, & corpus unâ cum anima in omni suo exercitio ad DEUM clamare atq; aspirare videatur.

Equidem ut in prægnantibus, aut certâ corporis ægritudine affectis, fieri videmus; ut propter humorum naturalium alterationem, omnino diversa appetant ab ijs, quæ antea solerent appetere: ita videtur divinitus usq; eò immutari posse corporis humani temperatio, ut exutis humanis vitiosisve propensionibus, ad res ac sensus morésve divinos jam quodammodo natum atque aptum sit; ipsumq;

COL

Ep. 1. tom. 4.
Bibl. PP.

P. 3. sim. c. 6.

Orat. quad.

cor hominis ad divini cordis quasi attemperetur indolem, ad eaq; tanquam naturaliter propendeat, ad quæ Christus ipse in vita mortali propenderit. Quod in re ipsa quid est aliud, nisi jam cor Christi induere, aut cor humanum in cor divinum transmutare?

Atq; huic nostræ cogitationi, licet ex ipsa Scriptura phrasi, lucis nonnihil adjungere: nam quemadmodum Sauli, continuo atq; in regem à Samuele unctus est (ut divino Spiritui loqui visum est) *immutavit DEUS cor aliud*; Spiritum nimirum principalem pro rusticis incultisq; moribus, & pro asinas pascendi conquirendive studio, cogitationes ei rege dignas inspirando: è diverso autem Nabuchodonosori regi, ad deprimendos superbos ejus spiritus, divino iudicio *cor ab humano commutatum est, & cor fera datum est ei*; DEO ejus mentem ac phantasiam, immò (ut est prolixius verosimile) ipsam corporis ac cordis temperationem sic immutante, ut (quoad liceret, salvâ humanæ naturæ substantiâ) quidquid hominis esset exuens, belluinos sensus atq; affectus acciperet, ipsâ jam indolis ac naturæ similitudine, ad ferarum partem ac societatem abjectus: Ad eundem modum dici potest dulcis Salvator quodam amoris privilegio, quibusdam sponsis suis divinum cor suum tradere, aut cor cum illis commutare; cum scilicet earum cordibus sua sententia ac mores imprimat, ipsumq; etiam earum corpus occultâ ratione ad hæc ipsa disponit atq; afficit, ut veluti corde jam immutato, non amplius sapiant quæ hominis sunt, sed quæ Christi JESU; in quem etiam sese veluti transformatus esse sentiant, eadem ament, iisdem delectentur; tamq; sit eis difficile, ab ijs quæ DEI & Christi sunt abstrahi, quam ægrè avellitur animalis homo ab innata eorum quæ sensus mulcent atq; oblectant, cupiditate. Atq; de eo qui in hunc modum affectus sit, phrasim Scripturæ secuti merito dicemus: *Cor ejus ab humano commutatum est, & cor divinum datum est ei.* Qv

Quo in genere libens admifero, singulare quidam ac præ cæteris eximium, illi in paucis dilectæ Christi sponsæ Sanctæ Catharinæ Senensi, à Sponso suo concessum fuisse. Ut enim testatur Beatus Raymundus in ejus vita: *Vit. c. 47. a. cum ea Dominum aliquando precaretur, ut ab ea auferret cor proprium, omnemq; propriam voluntatem; visus est Christus latus ejus sinistrum aperire, & ita cor ejus auferre, postq; aliquot dies in idem latus cor aliud splendens inferre, dicens: En filia mea charissima, habes cor meum pro corde tuo:* atque ita latus ejus oclusit, eodem in loco conspicuâ cicatrice permanente, quam Virginis Sodales sese vidisse sæpe testatæ sunt: ne id phantasma tantùm aut visum symbolicum existimaretur fuisse.

Dicamus igitur, etiam physicâ quadam ratione immutatum ei & substitutum cor aliud, quod exinde cor Christi proprium cæteri & appellari posset, sive propter illam quâ modò indicavimus, intimæ naturæ cordis illius ad Christi sensus & Crucifixi mores conformationem aut contemperationem, & quandam quasi communionem earum qualitatum, quibus divinum cor ipsius Christi præditum est; sive quo alio diviniore modo, nobis ignoto & incogitato, ea immutatio contigerit. Quippe cum talium inexpertis fatendum sit, divini amoris ac bonitatis artes, quibus sibi dilectas animas extra ordinem complecti, aut sibi devincere consueverit, absconditas nobis & incompetas esse.

§. 3.

Opportuna in rem presentem animadversio.

Nequè quemquam hoc loco moveat, quod pleraq; istius generis, faminis obvenisse memorentur; sexui (ut ajunt) ea in parte nimis credulo, & cerebri sui phantasmatum atque illusionibus obnoxio.

Nara